

[Henning Hasle.]

jo ogsaa, som det fremgaar af Bemærkningerne, at noget saadant bør være straffrit.

I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa Lovforslagets § 4, Punkt 1. Det er maaske en lidt vid Udtryksmaade, naar der staar: „selv har været aktiv“. Det var maaske rigtigt at præcisere lidt skarpere, at det skal have været en Aktivitet af en vis Styrke. Det paagældende Stykke gaar ud paa, at det er Værnemageri, naar vedkommende har været aktiv for at faa Forretningsforbindelse indledet, uden at der derved i dansk Interesse er opnaaet væsentlige Fordele med Hensyn til Landets Forsyninger eller lignende. Jeg tror i og for sig, at disse Ord „eller lignende“ ikke er helt dækkende, for efter min Opfattelse gaar de nærmest paa Landets Forsyninger, men det er jo ikke Meningen. Som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, er Meningen bl. a. den, at hvis man f. Eks. har afværget, at der kom tysk Arbejdskraft til Landet, er det en diskulperende Omstændighed, og derfor tror jeg, at Udtrykket „eller lignende“ ikke er helt dækkende.

Af andre Enkeltheder — jeg understreger, at det kun er Spørgsmaal af rent teknisk Art, idet mit Parti fuldstændig tiltræder Lovforslaget, som vi hilser med Glæde, og som vi synes er nødvendigt — vil jeg nævne § 2, sidste Stykke, hvor der staar, at med Besættelsesmagten sidestilles her tysk Person eller Virksomhed, som har drevet Erhvervsvirksomhed i Udlandet eller her i Landet. I og for sig kunde det vel ogsaa tænkes, at det var f. Eks. en hollandsk Person eller Virksomhed, og jeg vil her foreslaa en Udvidelse.

I § 3 paalægges der ikke blot den, som selv har været Indehaver af en Virksomhed eller Direktør, Strafansvar, men bl. a. ogsaa den, der har haft en væsentlig økonomisk Interesse i Virksomheden. Det er naturligvis en Bestemmelse, som maa anvendes med nogen Varsomhed. Det er klart — som vi, der er Jurister, ved —, at de subjektive Betingelser maa være til Stede. Vedkommende maa have været klar over, at det drejede sig om en Værnemagervirksomhed. Men den Slags subjektive Betingelser kan jo være vanskelige at have med at gøre. Hvis f. Eks. en Person fra gammel Tid har haft Aktier i et af vore store Foretagender, som har vist sig at arbejde for Værnemagten, saa vilde det vel nok være lidt mærkeligt, om man kom og sagde til vedkommende, der maaske har ejet disse Aktier i 20 Aar: Du har altsaa været økonomisk interesseret i en

Værnemagervirksomhed, og derfor maa du straffes for Værnemageri. Jeg tror, man skal anvende Paragraffen med stor Skønsomhed.

I § 6 er der givet en Regel om, at Doms- magten kan beskikke en Forvaltning for en Virksomhed, som anklages for Værnemageri. Jeg vil gerne her nævne, at en tilsvarende Bestemmelse jo ikke fandtes i Straffelovstillægget, og det har voldt forskellige Vanskeligheder, som den højtærede Justitsminister vist udmærket godt ved, idet man har maattet klare sig med meget tvivlsomme Analogier fra Retsplejelovens forskellige Paragraffer, navnlig § 795, for at kunne beskikke en Værge for den paagældende. Nu handler § 795 kun om den, der er rømt af Landet, og giver i saa Henseende Anvisning paa, at Dommeren skal drage Omsorg for, at der beskikkes en Værge, hvis man beslaglægger den rømtes Gods. Det er klart, at da de paagældende som Regel er arresteret her i Landet, har det været meget vanskeligt at drage en Parallel, men man har gjort det, og man har ladet her i København Magistraten og ude i Landet Skifteretten beskikke en Værge. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det er Meningen, at den Ordning, som saaledes har maattet træffes, skal vedblive at gælde med Hensyn til Straffelovstillægget, medens den Ordning, at det er Retten, der beskikker en Mand, som skal forvalte, skal gælde i de herhenhørende Tilfælde. I og for sig var det rigtigst at have den samme Regel i begge Tilfælde.

Endelig skal jeg som en mindre væsentlig Ting nævne § 9, Stk. 2, hvor det hedder, at den, der har Interesse i at gøre sin Ret gældende, idet en Værnemager maaske har overdraget den paagældende en Ting, som han nu vil vindicere fra Modtageren, skal tilstævnes for at kunne gøre sin Rettighed gældende, og han har Adgang til at indbringe Afgørelsen for højere Instans ved Kære i Strafferetsplejens Form. Jeg vil her rejse det Spørgsmaal, om man ikke burde have Ret til at gøre det i Ankes Form. Kære medfører kun rent undtagelsesvis Adgang til mundtlig Forhandling, til at gaa virkelig i Dybden, og da det kan dreje sig om meget store Interesser for de paagældende, vilde det maaske være rigtigt at sætte „Anke“ her. Det vil jeg henstille til Ministerens Overvejelse.

Endelig vil jeg blot nævne § 3 — jeg beder undskyldt, at jeg gaar tilbage. Der staar, at Strafansvar efter samme Bestemmelse ligeledes kan paalægges andre i